

Nanna Susés 8. marts-tale

Taler

Nanna Susé
Sygeplejerske

Dato

8. marts 2023

Sted

Rådhuspladsen

Kære kvinder, kære feminister – kære ligestillingsforkæmpere!

I dag er det Kvindernes internationale kampdag. – på engelsk lidt blødere og mere imødekommende ”International Womens Day”

Der er mere knyttet hånd og op-på-barrikaderne over det danske navn, – og overskriften på dagens arrangement her på Rådhuspladsen er ”Kvindeoprør”.

Det finder jeg i den grad passende – at vi signalerer, at der ER en kamp. At der er ER et oprør. Det er ikke en dag, hvor vi skåler i lyserødt og roser hinanden. Det er en dag, hvor kvinder verden over stiller sig op på både fysiske og virtuelle ølkasser og råber op for at blive hørt. I fællesskab kæmper vi mod kvindevold, undertrykkelse, underbetaling og ringeagtelse.

Jeg er sygeplejerske. Jeg er en del af de fag indenfor det offentlige, som æltes sammen i ét stort dejfad og i fællesskab kaldes omsorgsfag. Jeg ved, at en diætist, socialrådgiver eller bioanalytiker har svært ved at se sig selv i den betegnelse. Og jeg synes ærligt talt heller ikke, at begrebet ”omsorgsfag” dækker de kompetencer, jeg bruger og har med på arbejde. Den professionelle omsorg er videnskabeligt funderet og tager afsæt i en mellemlang videregående uddannelse som sikrer, at jeg kan varetage den specialiserede opgave, jeg står med, når mennesker med livstruende sygdom skal plejes.

Der er ikke meget prestige i at hjælpe mennesker til verden og slet ikke i at hjælpe dem herfra. Jeg er ikke født med et særligt gen i mit DNA, og jeg løser ikke komplekse opgaver ud fra en fornemmelse i maven.

Præcis ligesom pædagoger i en børnehave ikke *bare* passer børn. De udvikler, understøtter, motiverer og vejleder hver dag med et klart sigte for de yngste

medborgeres bedste potentiale.

Det vi har til fælles er, at vi i de kvindedominerede fag er aflønnet langt under de mandsdominerede på samme uddannelsesniveau. Vi har til fælles, at det er ringeagtede fag, som bliver omtalt som den offentlige byrde. Udgifterne, det uproductive.

Vi kæmper i fællesskab for ligeløn og ligeværd. Men vi kæmper i den grad også for et oprør – hvor mennesker ikke lander i produktivetsark. Vi kæmper for at mennesker med behov for hjælp og støtte værdisættes anderledes – og det samme for de, der arbejder med at hjælpe dem.

Offentligt ansatte er ikke en byrde. Vi er værdiskabende for velfærdssamfundet. I synergi sikrer vi, at de, der arbejder med produktion og i det private, kan gå på arbejde som hele, raske mennesker, som trygt kan efterlade deres barn, mor eller mormor i andres hænder.

Jeg kæmper for ligeløn, fordi jeg vil værdisættes på lige fod med de, der arbejder med tal og regneark. Jeg kæmper for ligestilling mellem fagene og en klar politisk retorik om, at kvindedominerede fag skal ligestilles med de mandsdominerede.

Kvinder kæmper hver eneste dag med usynlig bias, stereotype forestillinger om, at det feminine udelukkende er blødt og medgørligt. At kvinder ikke interesserer sig for karriere, magt, forskning og forandring. At vi er dårligere til at køre bil, regne, lede og tænke.

Jeg har sagt det før, men det er vigtigt at gentage. Det er ikke ret længe siden, at kvinder ikke havde stemmeret, ikke havde sin egen selvangivelse eller retten til at bestemme over egen krop. Det er hårdt tilkæmpede rettigheder, som aldrig kan tages for givet. Vi står på skuldrene af mange kvinders utrættelige kamp.

Har vi ligestilling i Danmark, fordi vi indførte en ligestillingslov i 70'erne? Det mener store dele af befolkningen – Og ikke mærkeligt, så er de fleste af dem mænd. Som tror på, at kvinder fødes med et omsorgsgen. At kvinder er disponeret for at være bedre til at sætte vasketøjet over og holde styr på Aula og kagebagning. De mænd, der fylder i bestyrelserne, på ledelsesgangen, i medierne, på universiteterne. Og ved Topmøderne hvor man debatterer ultravigtige emner som krig, oprustning, klima og lige rettigheder for alle. Vi ved fra

forskning, at flere kvinder ved det runde bord, skaber større chance for fred og konsensus.

Vi har alle bias, og forskning viser også, at vi vælger dem vi identificerer os med. Derfor vælger mænd mænd. Derfor er verdens magtelite overvejende bestående af mænd, og derfor er det uomtvisteligt mere vanskeligt at være kvinde og søge magt og indflydelse. Og vi har i den grad brug for, at de, der sidder allerøverst, viser vejen. Med synlighed og forandringer. Et eksempel fra Danmark er, at i de 500 største virksomheder i landet har halvdelen udelukkende mænd i deres ledelse.

Så når fremtrædende debattører, politikere og tilfældige twitterkrigere i ramme alvor påstår, at der er ligestilling og lige vilkår i Danmark – skal vi bruge facts, tal og klar tale.

Det er ekstremt vigtigt for os alle, at fastholde kursen om ligestilling og ligestilling. Helt ned på dagligdagsniveau, hvor vi skal aflive kønnede ord som skinger, kælling, gimpe, tøsset, lillepige, 12-talspige. Pigefnidder, speltmor, bitterfisse, drengepige, kvindelist, tøsredning – og ord, der signalerer, at mænd er bedre, som ”hun tager det som en mand”. Ord betyder noget, de kan langsomt ændre vores stereotype forestillinger om, hvad køn er og kan, hvis vi er opmærksomme. Og råber op.

God kampdag – vi fortsætter oprøret!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/nanna-suses-8-marts-tale>